Exèquies per Mn. Estanis Figuerola Gual, diaca

Església prioral de Sant Pere de Reus, 29 de març de 2022

Lectures: Ac 10,34-43; Salm 102 El Senyor és compassiu i benigne; Jn 14,1-6

Benvolguts i benvolgudes. Estimats diaques diocesans, germans en el ministeri de Mn. Estanis, benvolguts mossens. Estimada família, Maria Teresa, Estanis i Pere; germà Ferran. Benvolgudes autoritats i representants d'entitats. Estimat poble sant de Déu. Hi ha també, em consta, moltes persones que en aquests moments i també des del mateix dissabte a la tarda han pregat Déu insistentment i s'afegeixen ara a la nostra pregària.

Ens trobem avui reunits aquí, a l'Església prioral de Sant Pere de Reus, per a demanar Déu, Senyor de la vida, l'etern descans en les seves mans del nostre estimat Mn. Estanis, diaca, que ha mort. I ens trobem reunits, amb tristesa i alhora amb esperança com a la seva família extensa. I fins i tot diria que més enllà, ens trobem reunits celebrant l'Eucaristia com a homes i dones de fe. Perquè per nosaltres, com ho era per ell, l'eucaristia no és un protocol social, sinó una expressió de fe en la resurrecció de Jesucrist com celebrarem d'aquí a dues setmanes en el Tríduum Pasqual. L'eucaristia és acció de gràcies i, avui, ho és per la vida i per la vida lliurada a mans plenes al servei dels germans i germanes, de les persones, de les necessitats. Ens ho recordava l'Evangeli que ens acaben de proclamar, en aquelles paraules de Jesús: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no arriba al Pare si no hi va per mi». I a aquest Jesús i a la seva Església mossèn Estanis va servir com a diaca, és a dir, va servir com a servidor. Tot el que fou, i que recordarem, ho va ser en funció d'aquest camí que va ajudar a recórrer, d'aquest camí, no sempre fàcil, que ell mateix anava transitant, d'aquest camí que, els qui som aquí commoguts, hem fet a trams al seu costat.

Mn. Estanis va rebre el baptisme el dia 4 d'octubre de 1956 a la parròquia de la Puríssima Sang d'aquí a Reus. Confirmat a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de la ciutat de Reus, fou ordenat de diaca permanent, també en aquesta mateixa parròquia de Sant Francesc, el dia 23 d'octubre de l'any 2005. En aquesta parròquia hi començà a exercir també com a diaca, fins a l'any 2012, conjuntament amb el servei pastoral de l'Hospital de Sant Joan. També, del 2006 al 2012, exercí com a diaca a la parròquia de Sant Joan Baptista. Prèviament a la seva ordenació diaconal, ja havia estat membre del Consell Pastoral Diocesà, entre 1988 i 1995, en representació de la Pastoral Familiar. Després, més tard, ordenat diaca, entre el 2005 i el 2006, tornà a ser membre del Consell Pastoral Diocesà en representació dels diaques. Entre els anys 2008 i el 2009 fou el Delegat diocesà de Pastoral Familiar; i entre el 2009 i 2012 fou el director del Secretariat Diocesà per al Diaconat Permanent. Del 2012 al 2016, com a diaca, es posà al servei de les parròquies de l'Arxiprestat de Reus a un nivell general. Del 2016 al 2017, serví pastoralment com a diaca les parròquies de l'Espluga de Francolí i Senan. Del 2017 al 2021, serví com a diaca les parròquies de Sant Josep Obrer i de l'Assumpció de Reus, essent-ne Rector Mn. Joan Anton Cedó de la prioral. Finalment, des del 2013 fins a l'actualitat era el consiliari de l'Agrupació de les Associacions de Setmana Santa de Reus i, des d'aquest curs col·laborava pastoralment a l'agrupació de parròquies portades per Mn. Rafel Serra i Mn. Amador Canaldas a la zona de Riudoms i Montbrió del Camp. D'aquí que el proppassat dissabte es trobés a la parròquia de Duesaigües quan li va arribar el moment sublim de traspassar d'aquest món al Pare del cel.

Aquest llarg nombre d'encàrrecs pastorals que va acceptar i desenvolupar en els disset anys de ministeri han estat mostra de la seva vida global, doncs no pocs de vosaltres recorda com el seu servei, fins i tot abans d'esdevenir diaca, abastava múltiples iniciatives, socials, culturals i ciutadanes. Es mostrà proper a qualsevol iniciativa que aglutinés

persones, que fomentessin comunitat, que impliquessin vivències conjuntes. I aquesta voluntat i convicció de servei el posà en mans de Jesús i de la seva estimadíssima Mare de Misericòrdia.

Germanes i germans, la mort és quelcom que ens concerneix, en afecta a tots, a l'home i la dona de tota època i de tot lloc, petits i grans, rics i pobres, creients i no creients. Davant aquest misteri, per més que vulguem, no podem evitar la pregunta cabdal: Per què? I la resposta mai és fàcil. Però trobar-nos davant la mort desconeguda, davant la irremeiable separació de qui estimem, davant aquell no-res sobtat que ens ha sobrevingut, ens recorda la nostra fragilitat. Però, vet aquí, i com tants de cristians i cristianes hem experimentat al llarg de les nostres vides, en aquest precís moment de dubte, ràbia i incredulitat i necessitat de respostes que no hi són, apareix el desig d'eternitat. Esperança i eternitat, diria jo. Perquè l'amor que emana de Déu a través de Jesús, aquell Amor predicat i viscut per Mossèn Estanis, demana eternitat. Amor per sempre. I tots nosaltres, a qui ens unia amb ell la sang i la família, l'amistat, el ministeri, la fe..., tots nosaltres hem de prendre i aprendre que això d'estimar desprèn eternitat. Convençuts d'això, tots cerquem esperança, consol, serenitat i confiança des del propi cor. Quan recordem l'Estanis, quan li demanem que pregui, prop del Pare per nosaltres, quan recordem paraules, expressions o vivències amb ell, quan preguem per ell, l'estimació que anirà lligada a aquesta pregària i a aquest record, serà una estimació que porta llavor d'eternitat per a ell.

Molt estimats i estimades, la paraula de Déu que avui se'ns ha proclamat és com una àncora segura i ferma d'esperança que tenim els cristians. Perquè, com resàvem en el Salm: «El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No acusa sense fi ni es manté irritat per sempre.» L'àncora segura i ferma d'esperança és el Senyor Jesús, perquè és ell «el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts», com avui ens deia sant Pere en aquell discurs a casa de Corneli, tal com hem escoltat a la primera lectura. I el mateix Senyor Jesús, el Crist és també la ruta, el camí, és l'únic mitjà d'anar al Pare —per tant, és el camí—; perquè Ell és la revelació de Déu —per tant, és la Veritat—; i aquell que ens fa fer la voluntat del Pare —per tant, és la Vida.

Aquesta Paraula de Déu que hem escoltat és i ha estat feta vida en aquells que creuen, esperen i estimen. L'esperança que ens dóna la Paraula de Déu proclamada, la trobem feta vida en l'itinerari ministerial de qui ara durem a enterrar.

Que Maria, la Mare de Déu, consol i esperança nostra, mare de Misericòrdia, romangui a prop nostre com ho va fer amb els deixebles després de la mort del seu Fill. I que, com resem en els Goigs del Santuari de Misericòrdia i que tantes vegades Mn. Estanis ha cantat, tots els qui ens hem aplegat en aquesta Eucaristia del seu comiat puguem cantar confiadament:

«Com que feu de sentinella,
no hem de viure amb cap temor.
Verge de Misericòrdia,
mireu-nos amb ulls d'amor».

Amén.